

vil overtænke, hvad det vil sige Dag ud og Dag ind hele Aaret rundt og Aar ud og Aar ind at holde et saadant Maskineri i Gang, vil tro, at det overhovedet er muligt at virkeliggøre det. Hvordan skal man f. Eks. blot kunne give disse mange Kontorer, der her bliver Tale om, et saadant Omfang, at det bliver praktisk overkommeligt at udføre dette Arbejde? Jeg kunde næsten tænke mig, at man i saa Fald vilde kunne ansætte samtlige Landets 50 000 arbejdsløse i de Kontorer til at passe paa de arbejdende. Men jeg tror at turde spaa, at Livet selv vil reagere herimod. Det er i Virkeligheden at latterliggøre Livet at ville i den Grad passe det ud i alle dets Enkeltheder, og naar Livet rejser sig mod dette, saa faar Livet den sunde Fornuft paa sin Side, og saa falder alle Teorier sammen som Korthuse.

Vi har igennem Krigsaarene staaet overfor saa overordentlig meget Kontorvæsen her i vort Land, at det næsten svinlede for os; men den brede, jævne Befolkning har Gang paa Gang rejst sig mod dette, og jeg skulde mene, at den vil rejse sig ogsaa her. Hvorledes vil man f. Eks. tænke sig i det praktiske Liv at faa en saadan Bestemmelse efterlevet som den, der findes i Forslagets § 6, Stykke 2 og 3, som gaar ud paa, at enhver, der uden forudgaaende Anvisning antager en Arbejder udover blot 6 Timer, har prompte at udfylde Skemaer og indsende disse til Arbejdsanvisningskontoret, og derfra skal de igen gaa til Arbejdsløshedskassekontoret o. s. v. i en Runddans. Jeg kender ret godt Forholdene ude paa Landet — ikke saa godt inde i Byerne —, og jeg ved, at der vil blive i Hundredvis af Arbejdsgivere, der vil blæse disse Bestemmelser en lang March.

Men saa kan man sige: Men hvad skal man da sætte i Stedet? Ærede Medlemmer vil ikke være i Tvivl om, at jeg ikke vil svare: Man skal yderligere udvikle det. Jeg tvivler ikke om, at der kan være ærede Medlemmer, der kunde finde paa endnu mere sindrige og omfangsrige Systemer; men jeg vil sige, at for saa vidt som disse Systemer sætter sig til Maal at ville holde Øje hver eneste Dag med samtlige Landets 300 000 Lønarbejdere, saa vil de alle være lige umulige, og jeg tror ikke paa et eneste af dem. Jeg kan ikke se, der er anden Udvej her, end at man maa gaa ud fra, som jeg sagde før, den noget lyse Forudsætning — men jeg tror paa denne Forudsætning —, at Lønarbejderne saavel som alle andre Mennesker selv vil søge sig Arbejde og Virksomhed i Frihed og under eget Ansvar. At der gives Undtagelser fra denne Regel,

er sikkert nok, men saa maa man kunne finde visse mere enkle Bestemmelser, ud fra hvilke man kan gøre det til en alvorlig Sag for dem, der prøver paa at snylte paa deres Arbejdsløshedsforsikring eller de Institutioner, de i øvrigt henvender sig til om Understøttelse.

Og jeg vil gerne i denne Forbindelse sige: Mener dette høje Ting da virkelig ikke, at der er saa megen Redelighed og Selvopholdelsesdrift i vor Arbejderstand, at vi tør stille den i dens daglige Liv og Færd under samme Frihed som alle andre Borgere? Jeg vil mene, at vi kan det, og jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister og det Udvalg, der faar med dette Lovforslag at gøre, dog i det mindste at gøre et Forsøg paa at simplificere disse Kontrolbestemmelser ud fra de Synspunkter, jeg her har fremsat. Jeg tror ikke, at hverken den højtærede Minister eller Udvalget vil komme til at fortryde, hvis de tager Hensyn til denne Hænstilling.

Jeg deler den Opfattelse, som vi vel for øvrigt her i dette høje Ting alle er enige i, at Arbejdsløshedsforsikringen, eventuelt med en tilknyttet overkommelig Arbejdsanvisning, bør holdes ganske for sig og især holdes skarpt adskilt fra enhver Forbindelse med Understøttelsesformer, der gaar uden om Forsikringsprincippet. Jeg vil endogsaa sige, at jeg er ikke helt begejstret selv for den lille svage og sindrige Tilknytning, man har givet Arbejdsløshedsklasserne ved den saakaldte Arbejdsløshedsfond. Jeg vil bede det høje Udvalg, der bliver nedsat om dette Lovforslag, nøje at overtænke, om det er rigtigt.

Jeg tror i denne Forbindelse at turde sige, at den Uvillie, der i de senere Aar har rejst sig ude i Befolkningen mod Arbejdsløshedsunderstøttelsen, ikke har været vendt imod den forsikringsmæssige Del af denne. Der er ude i den brede Befolkning en ret god Forstaaelse af, at her er man inde paa et Omraade, hvor man ikke skal lægge noget for Uvillie end sige Had. Naar Uvillien ikke desto mindre har rejst sig, er det imod de Understøttelser, der er uddelt udenom Forsikringsprincippet. Og ærede Medlemmer vil sikkert, hvilket Parti de end tilhører, indrømme, at der ofte er begaaet Fejl og undertiden grove Fejl. Men man bør ikke udsætte sig for, at den Uvillie, der har rejst sig herimod, skal vende sig imod den Del af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, der har alles Sympati, nemlig Arbejdsløshedsforsikringen. Derfor mener jeg altsaa, at de to forskellige Arter af Understøttelse bør holdes skarpt ude fra hinanden. Jeg mener,